

Mladistvá služebná je svěřena dozoru přednosta domácnosti, třebas ji do služby najala jeho manželka.

(Rozh. ze dne 31. října 1931, Zm II 381/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 14. srpna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132/III tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Námitkám, činěným rozsudku po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.), nelze přiznati úspěch. Soud nezjišťuje, že R-ovou najala do služby manželka obžalovaného. I kdyby tomu tak bylo, nevylučovalo by to, že i obžalovaný byl zaměstnavatelem R-ové a že byla fakticky svěřena jeho dozoru, ano je v rozsudku zjištěno, že R-ová sloužila v jeho domácnosti, čímž byla hospodářsky od něho odvislá, poněvadž obžalovaný jako přednosta domácnosti hradí náklady vedení domácnosti, a že pro svůj mladý věk, ano jí při vstupu do služby nebylo ještě 16 let, a jak soud zjišťuje, byla nezkušená, duševně a mravně nevyspělá, již z těchto důvodů potřebovala dozoru v ohledu mravním. Třebaže tedy stížností jest přisvědčiti v tom, že skutečnost vstoupení do služebního poměru o sobě ještě nenaplnuje pojem svěřeni k dozoru ve smyslu § 132/III tr. zák., posoudil první soud věc správně, uznáv v souhlasu s ustálenou praxí Nejvyššího soudu, že obžalovaný měl za zjištěných okolností podle všeobecných pravidel a názorů životních povinnost bdíti nad mravním chováním a neporušeností R-ové jakožto osoby mu svěřené. Pro pojem svěřeni ve smyslu § 132/III tr. zák. není třeba, jak se mylně domnívá zmateční stížnost, by povinnost dozoru tvořila obsah služební smlouvy, stačí, že se přijetím do zaměstnavatelovy domácnosti vytvoří faktický poměr, v němž služebná osoba mladistvého věku, potřebná mravní ochrany a hospodářsky odvislá od zaměstnavatele podle všeobecných názorů životních je zaměstnavateli fakticky svěřena k dozoru v ohledu mravním, byť i nebylo v té příčině zvláštního ujednání. Že toto nazírání na věc jest v plné shodě i s novějším zákonodárstvím, plyne z předpisu § 1157 obč. zák., nově upraveného III. dílčí novelou (z roku 1916), kde se ukládá zaměstnavateli, je-li zaměstnanec přijat do jeho domácnosti, za povinnost, by zařídil, čeho třeba vzhledem ke zdraví, mravnosti a náboženství zaměstnaného.

Čís. 4315.

Odpovídá účelu zákona, by mladistvému provinilci při prvním poklesku nebyla příliš dlouhá zkušební lhůta překážkou v uskutečnění jeho snahy zjednat si lepší vzdělání a postavení.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, Zm I 33/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 5. prosince 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 174 II a), c) tr. zák., vyhověl však odvolání obžalovaného z výroku o podmíněném odsouzení co do zkušební doby tří let a zkušební dobu snížil na dva roky. Odvolání vyhověl z těchto

d ů v o d ů:

Nelze upříti důvodnost odvolání obžalovaného z výroku o podmíněném odkladu výkonu trestu co do délky zkušební doby tří let. Obžalovaný odůvodňuje toto odvolání tím, že by mu tak dlouhá zkušební doba vadila v tom, by za dva roky, kdy se vyučí řemeslu, mohl vstoupiti do průmyslové školy. Při vyměření zkušební lhůty přichází v úvahu kromě povahy trestného činu, pro který došlo k odsouzení, i povaha vinníkova a stupeň jeho polepšitelnosti, a odpovídá zajisté účelu zákona, by mladistvému provinilci při prvním trestném poklesku stanovení příliš dlouhé zkušební lhůty nebylo překážkou v uskutečnění jeho snahy zjednat si lepší vzdělání a postavení. S toho hlediska jest pokládati odvolání obžalovaného za důvodné a bylo proto zkušební dobu snížit na dva roky.

Čís. 4316.

Revolucí jest násilný převrat, po případě násilná změna platné ústavy, pokud se týče formy vlády (demokraticko-republikánské formy čsl. státu).

Subjektivní skutková podstata zločinu podle § 16 čís. 2 zák. na ochr. rep. předpokládá pachatelovo vědomí, že se jeho projevem prohlašuje za chvalitebný, za záslužný a za následování hodný čin, jímž jest při správném výkladu zákona splněna skutková podstata některého ze zločinů uvedených v § 16 čís. 2 zákona.

Pokud sem nespadá v podnapilosti pronesený výrok »ať žije revoluce«.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, Zm II 468/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 12. listopadu 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 16 čís. 2 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí v rozsahu zrušení.

D ů v o d y:

Napadený rozsudek nezabývá se ani po stránce objektivní výkladem souzeného projevu: »ať žije revoluce«, neuvádí, kterými úvahami dospěl